

УДК 784.071.5:781.1:[78.01:004.9]

DOI <https://doi.org/10.24195/sk1561-1264/2026-1-23>**Горожанкіна Оксана Юрїївна**

кандидат педагогічних наук, доцент,

доцент кафедри теоретичної, музично-інструментальної та вокальної підготовки
Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського»вул. Старопортофранківська, 26, Одеса, Україна
orcid.org/0000-0003-1777-2173**Слободянюк Володимир Олегович**викладач-асистент кафедри теоретичної, музично-інструментальної
та вокальної підготовки,здобувач третього освітньо-наукового рівня вищої освіти
Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського»вул. Старопортофранківська, 26, Одеса, Україна
orcid.org/0009-0008-4186-2113

ФІЛОСОФСЬКІ ЗАСАДИ ЕВОЛЮЦІЇ ЗАСОБІВ ХУДОЖНЬОЇ ВИРАЗНОСТІ В ЕСТРАДНОМУ ВОКАЛІ: ВІД АКУСТИЧНОЇ ТРАДИЦІЇ ДО ЦИФРОВОГО СИНТЕЗУ

Актуальність проблеми. Динамічний розвиток цифрових технологій у музичній культурі суттєво трансформує традиційні уявлення про естрадний вокал. Сучасна виконавча практика дедалі частіше інтегрує інструменти обробки звуку, що породжує гострі дискусії щодо співвідношення природних вокальних якостей і технічних засобів їх модифікації, а також впливає на професійну підготовку вокалістів. **Мета статті** полягає у дослідженні еволюції засобів художньої виразності в естрадному вокалі від традиційного акустичного виконання до сучасних цифрових технологій, а також у виявленні їхнього впливу на формування виконавської інтерпретації та художнього образу. **Методи дослідження.** У роботі застосовано комплексний підхід: компаративний метод використано для зіставлення акустичного та цифрового періодів розвитку вокалу; діалектичний – для розгляду синтезу традицій та інновацій; мистецтвознавчий аналіз дозволив вивчити специфіку звукового втілення творів, а феноменологічний метод допоміг осмислити голос як унікальний культурний феномен в умовах цифрової трансформації. **Результати дослідження.** У статті досліджено філософські засади еволюції засобів художньої виразності в естрадному вокалі у контексті взаємодії виконавської практики та технологічного прогресу. Проаналізовано трансформацію вокальної техніки від акустичної традиції до цифрової обробки голосу, зокрема використання інструментів автоматичного звуковистонного контролю Auto-Tune, та мануального Celemony melodyne, Synchro Arts RePitch, вокодера та саунд-дизайну. Розглянуто зміни естетичних критеріїв, жанрові особливості вокального інтонування та проблему автентичності виконання, виконавська майстерність в технологічних умовах. Доведено, що сучасна вокальна майстерність вимагає формування нових компетенцій – здатності артиста адаптуватися до гібридних середовищ, де ідеальний технічний контроль стає фундаментом для подальшого постпродакшну.

Ключові слова: музичне мистецтво, естрадний вокал, художня виразність, саундпродакшн, цифровий синтез, Auto-Tune, звукорежисура, тонова корекція вокалу, вокальна техніка, акустична традиція, саунд-дизайн, феноменологія голосу.

Вступ. Естрадний вокал як феномен масової культури є одним із найбільш чутливих до технологічних змін видів музичного мистецтва. Його еволюція демонструє поступовий перехід від природної акустичної виразності до складних форм цифрового конструювання звуку, що зумовлює трансформацію як виконавських засобів, так і естетичних критеріїв сприйняття.

Застосування цифрових технологій у вокалі також стало предметом наукових досліджень. Зокрема, сучасні дослідження в галузі аудіоаналізу (Gohari M., Bestagini P., Benini S., Adami N., Wager, S.) підкреслюють, що корекція інтонації суттєво змінює сприйняття вокального виконання та викликає дискусії щодо автентичності музичного продукту. Актуальність теми дослідження зумовлена динамічним розвитком естрадного вокального мистецтва в умовах цифровізації музичної культури, що суттєво трансформує традиційні уявлення про засоби художньої виразності. Сучасна виконавська практика дедалі активніше інтегрує цифрові технології обробки звуку, що розширює виразові можливості голосу, змінює підходи до інтерпретації та формування сценічного образу. Водночас це породжує низку дискусійних питань щодо співвідношення природних вокальних якостей і технічних засобів їх модифікації. У цьому контексті виникає потреба наукового осмислення процесів еволюції художньої виразності в естрадному вокалі, що дозволяє виявити нові тенденції розвитку виконавства, уточнити роль технологій у сучасному музичному мистецтві та визначити їх вплив на професійну підготовку вокалістів.

Мета та завдання. *Метою даної статті є дослідження еволюції засобів художньої виразності в естрадному вокалі від традиційного акустичного виконання до сучасних цифрових технологій, а також виявлення їхнього впливу на формування виконавської інтерпретації та художнього образу. Завдання дослідження* полягають в аналізі генезису естрадного вокалу та визначенні ролі акустичної традиції як фундаментальної основи вокальної виразності; дослідженні впливу звукорежисерських трансформацій та цифрового синтезу на зміну естетичної парадигми вокального мистецтва естради; визначенні ролі сучасного саундпродакшну як інструменту створення нової звукової реальності.

Методи дослідження: *компаративний метод* використано задля зіставлення засобів виразності у акустичній та цифровій періоди розвитку естрадного вокалу; *діалектичний метод* застосовано для розгляду еволюції вокального мистецтва естради як процесу синтезу традицій та інновацій; *мистецтвознавчий аналіз* передбачав вивчення конкретних прикладів вокальних творів та специфіки їхнього звукового втілення виконавцями різних часів; *феноменологічний метод* використано для осмислення голосу як унікального феномену людської культури в умовах його цифрової трансформації.

Наукова новизна роботи полягає у комплексному осмисленні еволюції засобів художньої виразності в естрадному вокалі в умовах переходу від акустичної традиції до цифрово опосередкованого звучання. Уперше систематизовано основні групи виразових засобів із урахуванням їх трансформації під впливом сучасних технологій звукозапису та обробки голосу, а також уточнено співвідношення природних вокальних параметрів і цифрових модифікацій у процесі формування виконавської інтерпретації. Розкрито специфіку взаємодії виконавської майстерності та технічних ресурсів як чинника створення художнього образу в естрадному вокалі, що дозволяє по-новому інтерпретувати роль вокаліста в сучасному музичному просторі.

Результати дослідження. На ранньому етапі розвитку естрадного вокалу (перша половина ХХ століття) художня виразність базувалася на природних акустичних властивостях голосу. У цьому контексті визначальними були темброва індивідуальність, динамічна гнучкість, інтонаційна точність і артикуляційна чіткість. Виконавці, такі як Frank Sinatra або Ella Fitzgerald, демонстрували високу культуру фразування, використання rubato та мікродинамічних відтінків, що забезпечувало глибоку емоційну комунікацію з аудиторією. Вокальна виразність у цей період була нерозривно пов'язана з тілесною природою голосу та безпосередністю виконавського акту.

Еволюція засобів художньої виразності в естрадному вокалі є показовим відображенням загальних процесів розвитку музичної культури, у яких взаємодіють виконавська традиція, технічний прогрес і зміна естетичних орієнтирів. Від початкової акустичної моделі, що ґрунтувалася виключно на природних можливостях голосу, до сучасної цифрової практики, де вокал постає як об'єкт технологічного конструювання, відбувається суттєва трансформація як самих засобів виразності, так і уявлень про вокальну майстерність.

На ранніх етапах розвитку естрадного вокалу, приблизно до середини ХХ століття, визначальним був акустичний принцип звукоутворення. Художня виразність досягалася за рахунок індивідуального тембру, динамічної гнучкості, чіткої артикуляції, інтонаційної стабільності та безпосередньої емоційної експресії. Виконавець функціонував як автономний носій художнього змісту, а якість виконання безпосередньо залежала від рівня володіння вокальною технікою. Обмеженість технічних засобів, зокрема відсутність або мінімальне використання мікрофона, зумовлювала необхідність проєкції голосу в просторі та сприяла формуванню потужного, резонансно насиченого звучання.

Ситуація кардинально змінюється з упровадженням мікрофонної техніки, яка не лише розширила акустичні можливості виконавця, але й трансформувала саму естетику вокального звучання. Виникає феномен «близького співу», «інтимного вокалу», характерний для стилю *crooning*, який передбачає зменшення сили звуку, концентрацію на тембрових нюансах, характеризується інтимністю та більшою природністю вокальної манери. Голос перестає бути виключно засобом проєкції і набуває нових якостей – довірливості, камерності, розмовності. У цьому контексті мікрофон виступає не лише як технічний пристрій, а як інструмент художньої інтерпретації, що дозволяє моделювати звуковий образ у більш делікатний і деталізований спосіб. Наприклад, у творчості Billie Holiday простежується тенденція до декламаційності, інтонаційної свободи та ритмічного зміщення, що створює ефект особистісного висловлювання.

Подальший розвиток звукозаписувальної техніки у другій половині ХХ століття спричинив появу студійної естетики, у межах якої вокальна виразність дедалі більше залежить від технологічної обробки. Багатодоріжковий запис, накладання вокальних партій, використання реверберації, компресії та інших ефектів відкривають нові можливості для формування звукового простору. Вокал стає результатом не лише виконавського акту, а й постпродакшн-процесу, у якому важливу роль відіграє звукорежисер. У творчості The Beatles, зокрема в альбомі *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band*, вокал стає частиною багатопарової звукової тканини, де активно використовуються накладання, реверберація та ефекти просторової обробки [1; 14]. Це змінює саму природу вокальної виразності: вона перестає бути виключно результатом виконавської майстерності і стає продуктом колективної студійної роботи. Таким чином, художній результат формується як синтез виконавської інтенції та технічного конструювання, що поступово змінює уявлення про автентичність виконання.

На межі ХХ–ХХІ століть відбувається цифрова революція, яка остаточно трансформує природу вокальної виразності. Одним із найяскравіших проявів цього процесу є використання програм корекції інтонації, зокрема *Auto-Tune* – програмний інструмент для корекції висоти звуку, розроблений у 1997 році, що спочатку розглядався як допоміжний інструмент для виправлення інтонаційних неточностей, але згодом набув статусу самостійного художнього засобу. Поворотним моментом стала пісня *Believe* виконавиці Cher (1998), у якій *Auto-Tune* було застосовано як ефект для створення «роботизованого» звучання [1]. У подальшому цей прийом отримав розвиток у творчості таких виконавців, як T-Pain, Kanye West (альбом *808s & Heartbreak*), а також у жанрі *trap* (Travis Scott, *Future*). Його застосування дозволяє не лише досягати ідеальної інтонаційної точності, а й створювати специфічний «синтетичний» тембр, який став характерною ознакою сучасної поп- та електронної музики.

Використання засобів спотворення голосу в сучасній музичній культурі перейшло у площину свідомої художньої експресії. Розглянемо такий інструмент як вокодер. Це процес перенесення спектральних характеристик вокалу (модулятора) на синтетичний сиг-

нал (носій). Це створює «гібридний» звук, що поєднує артикуляцію людини та гармонійну структуру машини [2].

У творчості Daft Punk вокодер використовується як засіб деперсоналізації голосу, що відповідає естетиці техногенного звучання. Це свідчить про поступове стирання межі між людським і машинним у вокальному мистецтві.

Наступний інструмент який ми розглядаємо це програмне апаратне забезпечення корекцій висоти тону. У парадигмі сучасної музичної інженерії процес корекції інтонації вокальних партій трансформувався з допоміжного інструментарію у фундаментальний стандарт пост-продакшну. Ця необхідність зумовлена передусім еволюцією інструментарію: сучасні цифрові та гібридні синтезатори функціонують у системі прецизійної частотної стабільності. На відміну від акустичних інструментів, вони демонструють абсолютну інертність до зовнішніх чинників (температури, вологості), що створює бездоганне гармонійне середовище, яке вимагає від вокалу відповідного рівня акустичної когерентності. Використання передового програмного забезпечення, як-от Celemony Melodyne або Synchron Arts RePitch, базується на складних алгоритмах цифрової обробки сигналів (DSP) [2; 13]. Ці інструменти дозволяють здійснювати деконструкцію вокального сигналу на окремі сонічні об'єкти, надаючи інженеру контроль над критичними параметрами звуку. Це точне квантування тону відповідно до обраного музичного строю. Формантне зміщення – маніпуляція резонансними частотами вокального тракту, що дозволяє змінювати тембральне забарвлення без деформації висоти тону. Мікродинаміка та амплітудна обвідна – корекція атаки та інтенсивності вібрато для досягнення стилістичної єдності з інструментальним контекстом [2].

В арсеналі сучасного продюсера корекція інтонації виконує дві векторіально протилежні функції – прозора корекція, для досягнення ефекту ідеального виконання. Втручання програмного забезпечення залишається за межами психоакустичного сприйняття слухача. Це забезпечує гармонійну конгруентність вокалу та інструменталу. Художня денатуралізація – свідоме використання артефактів цифрової обробки як самостійного естетичного прийому.

Яскравим прикладом експлікації можливостей інтонаційної корекції є альбом Lady Gaga «Artpop». У цьому релізі технологія виходить за межі технічного виправлення, перетворюючись на інструмент звукового дизайну. Екстремальне квантування висоти тону та радикальна зміна формант у бек-вокалах та адлібах (ad-libs) створюють ефект «пост-людського» звучання. Така навмисна штучність підкреслює концептуальну еkleктику альбому, де вокал перестає бути лише носієм тексту, а стає текстурним елементом, що межує з синтетичним тембром [3; 9].

Трансформація виконавської функції від «оповідача» до «звукового архітектора» базується на впровадженні гібридних методів опрацювання сигналу, де вокальна партія розглядається як пластичний матеріал для формування загального звукового ландшафту. У сучасному аранжуванні вокал детермінується не лише лінгвістично, а й параметрично. Виконавець оперує голосом як джерелом для створення. Вокальні партії можуть використовуватись як текстурні шари (vocal pads). Де вокальні партії об'єднуються в багатошарові партії що виконують функцію синтетичних просторових звуків. Ритміко-перкусійне використання вокальних адлібів, дихання та фонетичних фрагментів як елементів ритмічної сітки, що підсилюють грув та динаміку твору. Сучасна практика передбачає створення синтетичних вокальних партій, де органічний голос поєднується із цифровими субститутами. Це веде до виникнення гібридної соніки, де голос виступає модулятором для синтезаторів (через вокодери або механізми перехресного синтезу). Формується нова естетика «цифрового вокалізму», де природні недосконалості виконання свідомо нівелюються або підкреслюються алгоритмами обробки для досягнення певної художньої виразності. У науковому сенсі вокал сьогодні функціонує в системі спектральної ієрархії, де він може займати позицію як домінантного сольного елемента, так і фонового, «заповнювального» компонента. Така інструментальна функція дозволяє виконавцям створювати складні аудіополотна, де людський голос стає сполучною ланкою між живим акустичним середовищем та стерильним цифровим простором [3; 7].

Використання засобів спотворення голосу в сучасному продакшні не є маскуванням недоліків. Це потужний інструмент семіотичного кодування, який дозволяє автору вийти за межі традиційного вокалу та створити унікальний звуковий ландшафт, що відповідає духу технологічної епохи. Тому у сучасній музикознавчій та технологічній парадигмі роль виконавця зазнає суттєвої онтологічної трансформації: вокал перестає бути виключно носієм семантичного (текстового) та мелодійного змісту, переходячи у статус багатофункціонального інструментального ресурсу. Цей процес характеризується інтеграцією голосу в загальну архітектоніку аранжування як складного сонічного об'єкта [3].

З музикознавчої точки зору, це означає зміну самої природи вокального інтонування. Якщо в джазі чи соулі (наприклад, у творчості Aretha Franklin) важливу роль відіграє мікротональна варіативність, глісандо та індивідуальна інтонаційна нестабільність, то в сучасному поп-і хіп-хоп-вокалі спостерігається тенденція до «квантизації» висоти звуку. Це створює ефект штучної точності, який, з одного боку, знижує природну експресивність, а з іншого – відкриває нові можливості для стилізації [4].

Порівняльний аналіз вокальних прийомів у різних жанрах дозволяє виявити принципові відмінності у засобах виразності. У джазовому вокалі домінують такі елементи, як свінгова ритміка, варіативність фразування та імпровізаційність. У рок-вокалі (наприклад, Freddie Mercury) ключовими є екстремальна динаміка, вокальні регістрові переходи та експресивна напруженість звуку. У поп-вокалі кінця ХХ століття (Whitney Houston) спостерігається синтез технічної віртуозності та емоційної експресії, з акцентом на belting та мелізматичність. Натомість у сучасній електронній і trap-музиці вокал часто редується до елемента саунд-дизайну, де тембр і ритм важливіші за традиційну інтонаційну виразність [5].

У сучасній практиці вокал дедалі частіше розглядається як елемент загального саунд-дизайну. Це означає, що його функція виходить за межі традиційного носія мелодії та тексту і включається у складну систему звукового моделювання. Використання спектральної обробки, гранулярного синтезу, глітч-ефектів та інших цифрових технологій дозволяє створювати принципово нові форми вокального звучання, які інколи майже втрачають зв'язок із природним голосом. У цьому контексті змінюється і роль виконавця: він стає не лише носієм вокальної техніки, а й учасником технологічного процесу, співтворцем звукового продукту [6; 7].

Зазначені трансформації зумовлюють перегляд поняття вокальної майстерності. Якщо раніше воно асоціювалося передусім із фізіологічними можливостями голосу та технікою співу, то сьогодні дедалі більшого значення набуває здатність інтегруватися у технологічне середовище, працювати зі студійними інструментами та використовувати цифрові засоби як частину художньої виразності.

Актуальний стан музичного мистецтва диктує необхідність трансформації виконавської парадигми: сучасний артист постає не лише як інтерпретатор музичного тексту, а й як суб'єкт, що функціонує в гібридних та опосередкованих технологіями середовищах. На відміну від класичної традиції, де акустичні умови були константою, сьогодні висуває вимоги до формування специфічних компетенцій роботи з електронними системами звуковідтворення [8].

На відміну від чистого акустичного виконавства, де взаємодія з інструментом регулюється природним зворотним зв'язком приміщення, сучасна практика потребує опанування навичок роботи зі звукопідсилювальною апаратурою. Це включає розуміння специфіки мікрофонної техніки та управління амплітудою(силою) голосу. Здатність адаптувати тембральне забарвлення виконання під специфіку портальних систем та моніторингу.

Окремим вектором є робота в умовах звукозаписувальної студії. Цей процес характеризується переходом від природної акустичної реверберації до штучно модернованого сонічного простору [9]. Виконання у герметичному середовищі (акустичній кабіні) із використанням систем персонального моніторингу (навушників) радикально змінює аудіовізуальну та пропріоцептивну орієнтацію музиканта. Ключовими аспектами цієї підготовки є психоакустична адаптація – подолання дисонансу між фізичним відчуттям джерела звуку та його ре-

презентацією у закритій системі моніторингу. Для цього сучасний виконавець має формувати «гібридний» виконавський досвід [10; 11]. Навичка управління власним звуковим сигналом через призму процесорів динамічної обробки та ефектів у реальному часі стає обов'язковим елементом професійної кваліфікації. Це створює нову модель «артиста-технолога», який здатний зберігати художню виразність в умовах цифрового виробничого циклу, де ідеальний технічний контроль є необхідним фундаментом для подальшого постпродакшну [12].

Водночас цифровізація вокалу має суперечливі наслідки. З одного боку, вона сприяє стандартизації звучання, оскільки використання типових ефектів які стали більш доступнішими в умовах цифровізації і алгоритмів корекції може нівелювати індивідуальні особливості голосу. З іншого боку, ті самі технології відкривають безпрецедентні можливості для творчого самовираження, дозволяючи створювати унікальні звукові образи, недоступні в межах акустичної традиції. Таким чином, сучасний естрадний вокал існує у полі напруження між уніфікацією та індивідуалізацією, природністю та штучністю, виконавством і технологією.

Висновки. Отже, еволюція засобів художньої виразності в естрадному вокалі відображає складний процес взаємодії природного голосу та технологічного середовища, а також демонструє поступовий перехід від природного, фізіологічно зумовленого звучання до складної гібридної системи, у якій голос інтегрується з цифровими технологіями. Від індивідуалізованої акустичної манери до стандартизованого цифрового звучання – цей шлях супроводжується як втратами (зменшення ролі тембрової унікальності), так і здобутками (розширення виразних можливостей). Цей процес не лише розширює арсенал виразних засобів, але й змінює саму сутність вокального мистецтва, перетворюючи його на синтетичну форму, де поєднуються виконавська майстерність, технічні інновації та художня концепція.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Auto-Tune. *Wikipedia*. URL: <https://en.wikipedia.org/wiki/Auto-Tune>
2. Sammler D., Baird A., Valabrègue R., Clément S., Dupont S., Belin P., Samson S. The relationship of lyrics and tunes in the processing of unfamiliar songs: a functional magnetic resonance adaptation study. *Journal of Neuroscience*. 2010. 30(10). 3572–3578. URL: https://www.researchgate.net/publication/41894714_The_Relationship_of_Lyrics_and_Tunes_in_the_Processing_of_Unfamiliar_Songs_A_Functional_Magnetic_Resonance_Adaptation_Study
3. Puukari S. Vocal production in pop music. 2018. URL: https://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/891864/Keskilammi_Miika.pdf;jsessionid=2E9B74E2A1202C6FC51ABA3AFF8D10B9?sequence=3
4. Gohari M., Bestagini P., Benini S., Adami N. Spectrogram-Based Detection of Auto-Tuned Vocals in Music Recordings. 2024. URL: <https://arxiv.org/abs/2403.05380>
5. Mayur C. et al. Audio Signal Processing Using Autotuning. *Journal of Advancement in Electronics Signal Processing*. 2024. С. 19–29. URL: <https://matjournals.net/engineering/index.php/JoAESP/article/view/962>
6. Moore A. *Song Means: Analysing and Interpreting Recorded Popular Song*. Farnham : Ashgate, 2012. 280 p.
7. Paniagua S. AetherFlux Exemplar-Calibrated Vocal Enhancement (AF-ECVE): Differentiable Pitch-Perfect Post-Production for Studio Vocals. 2025. URL: <https://www.researchgate.net/publication/392517910> (дата звернення: 22.04.2026).
8. Lefford M. N. Producing and its effect on vocal recordings. In *Digital Da Vinci: Computers in Music* (pp. 29–77). New York, NY: Springer New York. 2014. URL: https://www.academia.edu/45251068/Come_Closer_Acoustic_Intimacy_in_Popular_Music_Sound
9. Pope P. Five steps to recording perfect vocals. *Music Teacher*. 2021. 100(6). 21–21. URL: <https://www.production-expert.com/production-expert-1/5-essential-tips-for-recording-pop-vocals> (дата звернення: 22.04.2026).
10. Paniagua S. Autotune-Augmented Hybrid Voice Synthesis: Perfect-Pitch Calibration and Multi-Dimensional Vocal. 2025. URL: <https://www.researchgate.net/publication/390754900> (дата звернення: 22.04.2026).

11. Théberge P. Any Sound You Can Imagine: Making Music/Consuming Technology. Middletown : Wesleyan University Press, 1997.
12. Wager S. et al. Deep Autotuner: A Pitch Correcting Network for Singing Performances. arXiv, 2020. URL: <https://arxiv.org/abs/2002.05511>
13. Yu C.-Y., Fazekas G. Singing Voice Synthesis Using Differentiable LPC and Glottal-Flow-Inspired Wavetables. arXiv, 2023. URL: <https://arxiv.org/abs/2306.17252>
14. Zak A. The Poetics of Rock: Cutting Tracks, Making Records. Berkeley : University of California Press, 2001. 252 p.

REFERENCES

1. Auto-Tune. (n.d.). In Wikipedia. Retrieved April 22, 2026, from <https://en.wikipedia.org/wiki/Auto-Tune>
2. Sammler, D., Baird, A., Valabrègue, R., Clément, S., Dupont, S., Belin, P., & Samson, S. (2010). The relationship of lyrics and tunes in the processing of unfamiliar songs: A functional magnetic resonance adaptation study. *Journal of Neuroscience*, 30(10), 3572–3578. <https://doi.org/10.1523/JNEUROSCI.4370-09.2010>
3. Puukari, S. (2018). Vocal production in pop music [Bachelor's thesis, Centria University of Applied Sciences]. Theseus. https://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/891864/Keskilammi_Miika.pdf
4. Gohari, M., Bestagini, P., Benini, S., & Adami, N. (2024). Spectrogram-based detection of auto-tuned vocals in music recordings. arXiv. <https://arxiv.org/abs/2403.05380>
5. Mayur, C., et al. (2024). Audio signal processing using autotuning. *Journal of Advancement in Electronics Signal Processing*, 19–29. <https://matjournals.net/engineering/index.php/JoAESP/article/view/962> [in English]
6. Moore, A. F. (2012). *Song means: Analysing and interpreting recorded popular song*. Ashgate
7. Paniagua, S. (2025). AetherFlux exemplar-calibrated vocal enhancement (AF-ECVE): Differentiable pitch-perfect post-production for studio vocals. ResearchGate. <https://www.researchgate.net/publication/392517910>
8. Lefford, M. N. (2014). Producing and its effect on vocal recordings. In *Digital Da Vinci: Computers in Music* (pp. 29–77). Springer New York. https://doi.org/10.1007/978-1-4939-0536-2_3
9. Pope, P. (2021). Five steps to recording perfect vocals. *Music Teacher*, 100(6), 21. <https://www.musicteachermagazine.co.uk/features/article/five-steps-to-recording-perfect-vocals>
10. Paniagua, S. (2025). Autotune-augmented hybrid voice synthesis: Perfect-pitch calibration and multi-dimensional vocal. ResearchGate. <https://www.researchgate.net/publication/390754900>
11. Théberge, P. (1997). *Any sound you can imagine: Making music/consuming technology*. Wesleyan University Press
12. Wager, S., et al. (2020). Deep autotuner: A pitch correcting network for singing performances. arXiv. <https://arxiv.org/abs/2002.05511>
13. Yu, C.-Y., & Fazekas, G. (2023). Singing voice synthesis using differentiable LPC and glottal-flow-inspired wavetables. arXiv. <https://arxiv.org/abs/2306.17252>
14. Zak, A. J. (2001). *The poetics of rock: Cutting tracks, making records*. University of California Press

Gorozhankina Oksana Yuriivna

PhD in Pedagogical Sciences,

Associate Professor at the Department of Theoretical, Musical-Instrumental, and Vocal Training

The state institution “South Ukrainian National Pedagogical University

named after K. D. Ushynsky”

26, Staroportofrankivska str., Odesa, Ukraine

orcid.org/0000-0003-1777-2173

Slobodianiuk Volodymyr Olehovych

Assistant Lecturer,

PhD Student (Third Cycle of Higher Education),

The state institution “South Ukrainian National Pedagogical University
named after K. D. Ushynsky”

26, Staroportofrankivska str., Odesa, Ukraine

orcid.org/0009-0008-4186-2113

PHILOSOPHICAL FOUNDATIONS OF THE EVOLUTION OF EXPRESSIVE MEANS IN POP VOCALS: FROM ACOUSTIC TRADITION TO DIGITAL SYNTHESIS

Relevance of the problem. *The dynamic development of digital technologies in musical culture significantly transforms traditional perceptions of pop vocals. Modern performing practice increasingly integrates sound processing tools, which sparks sharp discussions regarding the relationship between natural vocal qualities and the technical means of their modification, and also influences the professional training of vocalists.*

The purpose of the article is to study the evolution of expressive means in pop vocals from traditional acoustic performance to modern digital technologies, as well as to identify their impact on the formation of performance interpretation and artistic image.

Research methods. *A comprehensive approach is applied in the work: the comparative method is used to contrast the acoustic and digital periods of vocal development; the dialectical method – to consider the synthesis of traditions and innovations; art criticism analysis allowed for the study of the specifics of the sonic embodiment of works, and the phenomenological method helped to conceptualize the voice as a unique cultural phenomenon in the context of digital transformation.*

Research results. *The article explores the philosophical foundations of the evolution of expressive means in pop vocals within the context of the interaction between performing practice and technological progress. The transformation of vocal technique from the acoustic tradition to digital voice processing is analyzed, specifically the use of automatic pitch control tools such as Auto-Tune, manual correction via Celemony Melodyne and Synchro Arts RePitch, the vocoder, and sound design. Changes in aesthetic criteria, genre-specific features of vocal intonation, and the problem of performance authenticity are considered, alongside performing mastery in technological conditions. It is proved that modern vocal mastery requires the formation of new competencies – the artist's ability to adapt to hybrid environments where perfect technical control becomes the foundation for subsequent post-production.*

Key words: *musical art, pop vocals, expressive means, sound production, digital synthesis, Auto-Tune, sound engineering, vocal tuning, vocal technique, acoustic tradition, sound design, phenomenology of the voice.*

Дата першого надходження статті до видання: 07.02.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 10.03.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 13.05.2026